

IZVOR

1

Osnovna škola „Milan Bakić - Baja“ Bjelovar

Evo nas s proljećem

Prošlo je već zaista mnogo vremena kako se literarno - novinarska grupa posljednji put javila svojim listom Iskra. Čitavo jedno školsko polugodište ona se nije javljala. Naša je grupa počela radom tek u 2. polugodištu. I sada, kad imamo svoje prostorije, kad smo se već saživili s radom i kad se trudimo svim svojim snagama da stvorimo i stvaramo što bolje, javljamo se ponovo - s proljećem.

Ljudi kažu da se u proljeće sve budi i da je tada sve sretno. I tako u proljeće se budi ljubav, u proljeće se bude srca, u proljeće se bude vrtovi, s proljećem se budi i stvaralaštvo naše grupe. U tom divnom godišnjem dobu ima tisuće i tisuće inspiracija, obuzima nas neko osjećanje koje može objasniti samo proljeće. Rascvjetani i šareni vrtovi proljeća, nabujali potoci u livadama, mirisni i oživjeli voćnjaci, probudjene košnice, sunce u srcima - od toga se stvaraju stotine pjesama i od toga nastaje stotinu razloga više za vjeru u bolje, za vjerovanje u postojanje samih nas. Ovaj list, pregršt naših radova, to su tjedni i tjedni zalaganja, tjedni truda i muke. Ali to su tjedni iskrene ljubavi i potajnih nada.

Dolazimo s proljećem i vjerujemo u njegovu ljepotu i ne samo njegovu. Dolazimo s proljećem i srcem punim sunca, mladosti, sreće. Javljamo se ponovo i vjerujemo u našu budućnost.

Sanja Milanović, 6.a

S proljećem na livadi

Bilo je rano jutro. Sunce se još nije pojavilo, a oblaka je bilo na pretek. Pošla sam na livadu tužna, nevesela. Gazila sam travu i razmišljala o prvom danu proljeća. Sjela sam na neki truli panj i dalje tonula u misli.

Iz razmišljanja me trže glas: "Hoćeš li mi pomoći?" Da sam bila drugog raspoloženja nevoljko bih ustala. Taj nježni zvonki glas učinio je to da sam skočila kao perce. Okrenula sam se i imala što vidjeti. Usta sam otvorila širom, a oči upila u mladu ženu što se nalazila preda mnom. Lice kao isklesano od mramora bilo je prekriveno ružičastim velom. Oči su joj bile velike i tamnozeleno obrubljene crnim trepavicama. Kosa joj je bila duga, crna i sjajna, a padala je u pramenovima niz ledja do koljena. Na čelu je imala sjajnu zlatnu zvijezdu. Modrikasta svilena haljina obrubljena mekim bijelim krznom omotala se oko nje. U jednoj je ruci držala zlatnu kuglu, a u drugoj mnoštvo cvijeća. Snebivala sam se. Djevojku takve savršene ljepote nikada nisam vidjela. Htjela sam nešto kazati, ali ona pomakne svoju prelijepu glavu i zamoli me da joj zlatnu kuglu pomognem staviti na nebo. Čudila sam se: pa to je sve kao u bajci ili snu. Stavili smo sunce na nebo, rastjerali oblake, a livadu obojale zelenom bojom i posule je cvijećem. Livada je postala tako lijepa da sam ja raširila ruke, zaboravila na sve i potrčala livadom. Čula sam iza sebe veseo pozdrav Proljeća, tako se zvala ta djevojka, htjela sam se okrenuti, nije mi uspjelo - spotakla sam se i pala.

Kad sam ustala, sve je bilo isto, ali čudesne djevojke nigdje nije bilo. Vjerojatno je otišla na druge livade da ih učini proljetnim livadama.

Citav dan bila sam u livadi, ali onu divnu djevojku više nisam vidjela. Nisam bila tužna jer sam umjesto nje imala pred sobom proljetnu livadu.

Mirela Rusmir, 6.a

Dolazi proljeće

Cvrkuću ptice, sve se budi
Svi su radosni i vesele čudi
Proljeće dolazi, zima odlazi
I tako vrijeme prolazi

Jadranka Petričević
6.a

Stiglo je

Stiglo nam je proljeće
u cvijeću i cvatu
i donijelo ptice
u velikom jatu.

Požurilo seljake,
izašli na polja
da zaoru brazde
za žita nova.

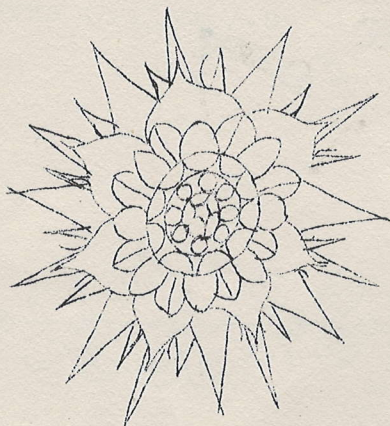
Proljeće na mje
puno veselja donijelo:
ptice u jatu
i cvijeće u vrtu
i radost u oku.

Božica Bjelopera
5.a

Glasnik sunce

Gledam kroz prozor
plavi kristal neba.
I vidjeh gdje se
pojavljuje crveno
sunce proljetno.

Alica Puškarić
5.a

U pozdrav proljeću
Ptica u letu
U krilima joj radost
Slijeće na grančicu
I cvrkuće u pozdrav
ranom proljeću

Alica Puškarić
5.a

Mislit ću na tebe, majko

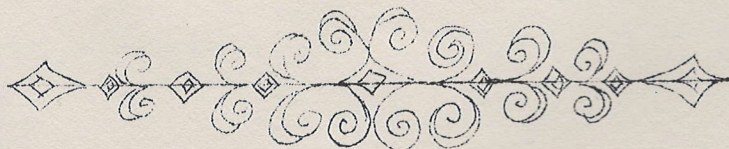
Mislit ću na tebe, majko,
kad se iz šume jave
prve proljetne zrake sunca.
Mislit ću na tebe, majko,
kad prva kap rose
padne na tebe.
Mislit ću na tebe, majko,
kad ću maštati o sreći,
a znat ću da si daleko.

Dubravka Olijan, 7.b

Proljeće

Oblaci se raspršili
Sunce je došlo
Nabujali potoci teku
Pozdravljajući travke
I sunce što radosno sja
Sunce što daruje sreću
Gle povjetarac je tu
I mrsi mi kosu
Gle prve ptice s juga
Gle mladost u laticama
Gle radost na licima

Ljerka Cuvaj
6.a

Znaci

Stiglo je puno čarobnih boja cvijeća,
puno mirisa zemlje i cvrkuta ptica.
Pojaviše se vjesnici: nježne visiba-
be izvirile iz zemlje i kao da že-
le reći: "Kako je čudesan ovaj
svijet! "Modri zvončići sunčaju svoje
zvonolike cvjetice. Potočnice i zum-
buli kupaju se u toplom suncu. Uži-
vaaju. Zrake su izmamile i malog puha
koji je cijelo vrijeme spavao. Eto,
tako je u prirodi zabilježen dola-
zak proljeća.

Dražen Šćirić, 5.a

Ona - proljeće

Došla je iznenada
i odnijela sa sobom kiše.
Udahnula je život leptirima,
poklonila cvijeću boje.

Njivama je vratila
proljetne brazde,
vrtove okitila šarenilom.

U šume je donijela
kristalne pjesme ptica,
a voćnjake obasula
tisućama nježnih cvjetova.

Sanja Milanović
6.a

Proljeće

U šarenim vrtovima
igra se proljetno sunce.
Na livadama bude se
Sneni cvjetovi maslačka.

Uz nabujale potoke
uhvatile se mlade vrbe.
Mravinjaci oživjeli
i krošnje zapjevale.

Na krovovima leži
okruglo sunce
a leptiri slijeću
i šapuću: "Proljeće, proljeće.

Sanja Milanović
6.a

Vama, majke

Znaci

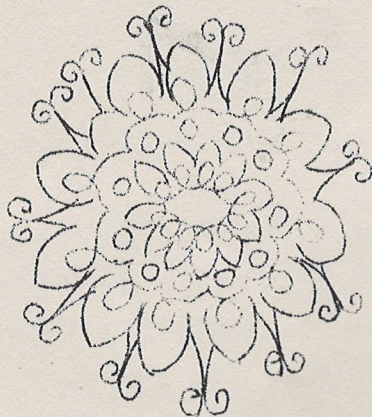
Magla.
Po poljima
se vuče
siva,
sumorna...
A polja
pusta.
...i magla
se dalje vuče
još gušća...
I nikne
cvijetak
bijel.
I nikne
drugi, treći,
šesti.
I cijelo
polje bijelo.
Niču cvjetovi
niču...
Proljeće je.

Jasek Sanja, 6.a

Tebi

Cvrčak.
Tišina je.
Samo taj mali
nestašni cvrčak cvrči
i razbija dosadu večeri.
Zvijezde na nebu
nedohvatne, daleke.
Samo gledaš u njih
i misliš o ...
misliš o ljubavi.
Možda je izgubljena
a možda je i nema.
Ti možda razmišljaš
o divnoj ljubavi
i ne znaš
da u samotnoj noći
netko sa suzama u očima
razmišlja o tebi.

Mirela Rusmir, 6.a

Dvojka za Osmi mart

Vraćam se iz škole. Ništa ne primjećujem. Ni toplo sunce, ni trgonine s haljinama, ni veselu ciku djece. Za mene je sve crno. U srce mi se usadila dvojka iz matematike. Što će mi reći majka koja nije oduševljena i kad trojku donesem. Pih! Dvojka! Kako sam je mogla zaraditi - nije mi jasno. Dvojka za Osmi mart!

Tumarala sam ulicama bez odredjenog cilja. Bojala sam se vratiti kući i pogledati majku u oči. Napokon sam se odlučila. Doći ću i kazati majci sve. Ta neće valjda propasti svijet. Uostalom, nije ta dvojka konačna.

Nije lako kazati: "Dobila sam dvojku iz matematike." Kad sam stisnula kvaku na ulaznim vratima, stvarno mi se činilo da će propasti svijet. Sva sam drhtala a ruke mi se znojile. Zažmirila sam i hrabro ušla. Mama je bila zaposlena. Prala je prozore. "Zdravo!" reče mi "Kako u školi?" "Do...do...dobro. Kao i uvijek." promucala sam. Zašto baš sad moram crvenjeti? "Nešto ipak nije u redu. Glas ti drhti, sva si crvena u licu, a ruke ti plešu u zraku." govorila je mama silazeći sa stolice na kojoj je stajala da bi mogla oprati prozor. "Da nisi bolesna?" upita. "O, da, izgleda da sam se prehladila." izleti iz mene. U sebi sam se korila zbog nepromišljenosti. "No tako loše ne izgledaš." reče. "Hajde, znam što te muči. Dobila si lošu ocjenu i misliš da je smak svijeta." nastavi ona. "Pa... da... ali nemoj se ljutiti, ispraviti ću je." rekla sam molećivim glasom. "A tko kaže da se ja ljutim? Naprotiv, drago mi je. To će ti biti dobra škola za idući put." reče mi blagim glasom.

Stajala sam zapanjena. Pročitala je moje misli. Znala je zašto joj nisam htjela kazati za dvojku. Trebao je samo jedan osmijeh, samo jedan majčin pogled i sve brige su bile riješene.

Ljerka Cuvaj, 6.a

Uoči Majčinog dana

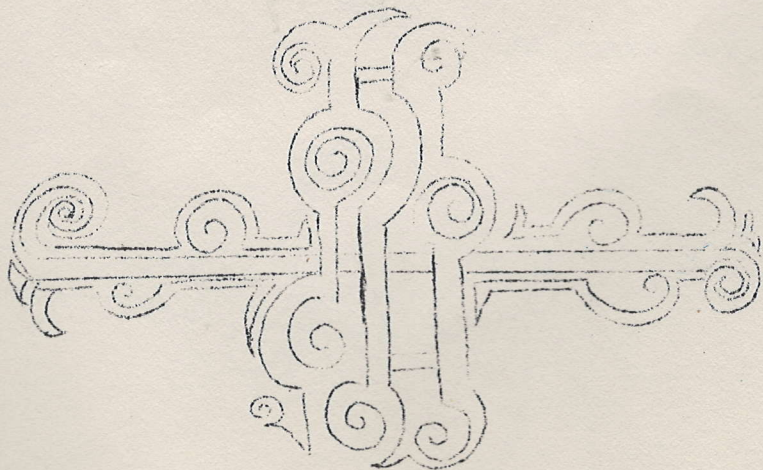
Ustala sam. Stidljive, gotovo nevidljive zrake sunca ušuljale su se u sobu. Nebo je bilo još pomalo crvenkasto, a visoke krošnje kestenova ljuljale su svoje tanke vrhove.

Pospremila sam krevet. Otišla sam u kuhinju, obrisala posudje i pomela pod. Vratila sam se u kuhinju i kasnije pošto sam u sobi otvorila prozor. U kuhinji se našao u svakom kutku proljetni trak sunca. Izašla sam van i u velikom izboru cvijeća u obližnjoj cvjećarnici izabrala sam stručak visibaba...

Hasno poslijepodne. Vratila se majka s posla. Umorna, gotovo iscrpljena, polako je otključala vrata i ušla u predsoblje. Čula sam njene umorne korake. Ušla je u kuhinju. "O, ti si već sve pospremila. Hvala ti." radosno je progovorila baršunastim glasom. Učinila mi se u tom trenutku neobično draga. Bila je lijepa. Sve je u nje bilo lijepo. I kosa, mirisna i smeđja, i oči, zelene i duboke kao dva tajanstvena jezera. Neobično topao činio mi se njen umoran pogled, neobično lijepe bile su njene ruke. Otišla sam u sobu. "Visibabe!" iznenadjeno i sretno uskliknula je majka kad je ugledala cvijeće na stolu.

Sjele smo u naslonjače i gledale se. Kupale smo se u suncu i u našoj sreći.

Sanja Milanović, 6.a

Maramica

Vesele sunčane zrake pale su na moje lice i zaigrale svoju igru. Otvaram oči i lijeno se protežem. Kako je danas bistro jutro bez magle... Čujem vrapce kako cvrkuću. Neki slijetaju na moj prozor i tu se sunčaju. U sobu ulazi majka, hoće me probuditi. Vidjevši da sam budna nasmješi se. "No, diži se, lijenčino jedna. Treba učiti da sakupiš još malo petica." reče ona kroz smijeh. I ja prihvatim smijeh i skočim iz kreveta.

Upravo sam počela pisati zadaću iz matematike kad se najednom sjetih i upitah majku: "Mama, koji je danas?" "Sedmi. Sedmi treći." odgovori mi majka iz kuhinje. "Sedmi treći." rekoh tiho u sebi. Posve sam zaboravila. Sutra je Majčin dan, a ja nemam niti pet para u novčaniku. Sve sam potrošila za kino, kolače i za koješta drugo. Što ću majci pokloniti? Jedino vrijedno što imam je izvezena maramica koju ljubomorno čuvam čak i od pogleda. Ne, maramica ne dolazi u obzir. Moje jedino blago dati... Pa ipak, zar ne bi majka za mene dala i posljednji novčić i posljednji komad kruha i svoj život i ...

Odlučila sam čvrsto: za Majčin dan dat ću majci izvezenu maramicu.

Sanja Jasek, 6.a

Prolivena tinta

Sjedila sam i pisala zadaću. Trebalo je još nekoliko časaka da budem gotova. "Jadranka!" zovnula me majka "Hoćeš li otići u trgovinu da nešto kupiš?" "Hoću, majko, samo dok napišem zadaću." odgovorila sam. Ali - u zao čas. Tinta se prolila po bilježnici. Bila sam grozno ljuta. Došla je majka. Ustuknula od zaprepaštenja kad je ugledala plavu boju razlivena tinte. "Hajde, Jadranka, u trgovinu, a ja ću ovo urediti." rekla je pribravši se. "E, neću!" viknula sam i istrčala iz sobe. Još sam joj samo uspjela kazati: "Idi sama. Ja moram ponovo pisati zadaću." Sjela sam sva skrhan, nisam imala mira. Ustala sam i pošla u kuhinju. Tu se majka spremala u trgovinu. "Mama" kazala sam "ipak ću ja otići u trgovinu i molim te da mi oprostiš." "Opraštam ti ludice jer ti nisam ni sanjerala." kazala je majka i ja sam bila sretna što sam ispravila grešku koja se više neće ponoviti.

Jadranka Sertić, 5.a

Majka

Moja je majka najbolja majka.
I ljubav i sreću nosi u sebi.
Zato ja majčici mojoj
tako često dolazim u krilo.
Njeno je krilo gnijezdo meko
i tako volim kad mi kaže: "Seko."

Sanda Markešić, 5.a

Njene oči

Oči moje majke
Dva plamena plava
Svjetlucaju ko zvijezde
Njene oči ko more su duboke
Njene oči su i blage i nježne

Jadranka Petričević
6.a

Tebi

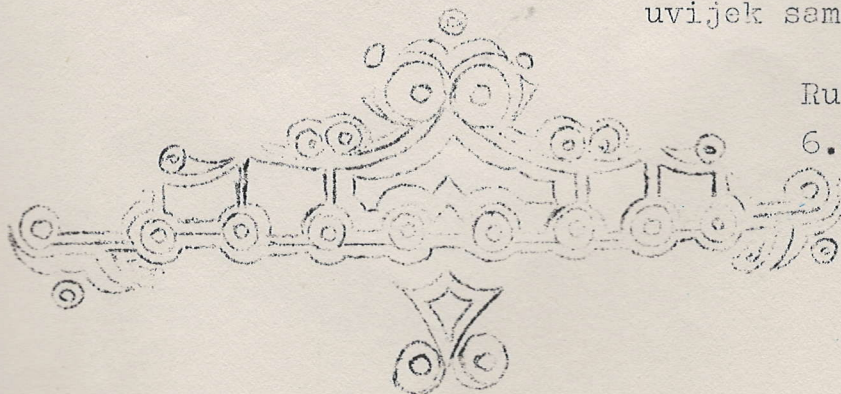
Ti si moj život
i moja sreća.
Ti si kristalna
kapljica vode
koja pada
u žubor života.

Volim te
i voljet ću te
dok se plamen
mog srca
ne ugasi.

Dražen Šćurić
5.a

Pjesma o mojoj majci
Moja je majka
ko zora bijela.
Oči su njene
kao sunce,
a u njenom srcu
uvijek sam ja.

Ružica Kutleša
6.c

Tridesetogodišnjici slobode

Domovina

Šest buktinja plamen jedan
Šest naroda srce jedno
Pet krakova zvijezda jedna
Pet klasova zemlja jedna

Sanja Jasek, 6.a

Sloboda

Rat - to su teški dani
u kojima se krv lije,
u kojima se gine.

Sloboda je riječ,
sloboda su dani,
sloboda je mir
u kojem jesmo.

Slobodan Vlahović, 5.a

IZ ŠKOLE I OKO ŠKOLE

česti a

Zvrrrr - oglasilo se zvono. Znači počinje cirkus u našem razredu. To je sasvim normalno jer mi nosimo ime "najgori razred na školi" i time se "jako ponosimo".

Prvi koji su izjurili na hodnik bili su, po običaju, Darko, Goran, Vlado, Ivica i Elmir. I sad počinje predstava. Darko i Goran se natječu tko će duže držati stružnjicu na vrućoj peći dok im Goran sudi. Odjednom svi dečki izjure iz razreda. Na hodniku se tuku Rade i Elmir. Dječaci se skupili oko "ringa" i gledaju boks. Cijeli je razred prazan. Svi smo na hodniku i navijamo. Uto dolazi drugarica i mi se vraćamo u razred. Sad počele svadje. Vesna viče na Menu jer joj je ona precrtala neki crtež. Udara je svom snagom knjigom po glavi, a ona, da joj ne ostane dužna, počela je ravnalom udarati po leđima. Drugarica je već u razredu i mi se smirujemo. Nastavnica počela tumačiti gradivo kad odjednom: tras. Goran sjedi pod klupom iskolačenih očiju. Jadranka puše u knjigu kao da skida prašinu. Razred prasne u smijeh. Goran se diže ispod klupe držeći se za glavu gdje već raste čvoruga. Istu je sudbinu doživio Zvezdan kad je htio od Vesne prepisati matematičke zadatke. U takvim i sličnim situacijama u razredu su jače djevojčice.

Pod satom razredom lete pisamca, a mi radoznale bakice hvatamo ih i čitamo. A onda pod odmorom sastajemo se po grupicama i tračamo. Za to vrijeme dečki se igraju rata. Jedna grupa stane pred ploču, a druga nasuprot njih kod zida. Onda počnu bacati sitne komadiće krede. Djevojčice su između dvije vatre i često izvuku deblji kraj. Kad im dosadi takvo igranje, onda se igraju vitezova. Jedan je konj, a drugi vitez. Vitez jaše konja i tuče se sa drugim. Ustvari to nije tuča već navlačenje. Formiraju se turniri, a viteške igre traju sve dok nastavnica ne udje u razred.

No i pored tolikih cirkusa u razredu, naši dječaci znaju i da mi postojimo na svijetu da ih mi izvlačimo iz neznanja i pred razrednicom. Za to su nam oni zahvalni. Poklonit će nam nešto za Osmi mart. Pripremaju čak i program. Da, bit će to neka skromna svečanost, ali ipak sasvim dovoljna da se kaže: Momci, hura za vas.

Sanja Jasek, 6.a

Ah, ti dječaci

Bliži se Osmi mart - dugo očekivan dan za naše majke, za žene, za djevojke pa i za nas djevojčice iako nismo nigdje zvanično spomenute kao one kojima se treba čestitati Osmi mart. No to ne znači da za taj dan ne moramo i ne smijemo dobiti neki poklončić. Ali kako izgleda za taj dan djevojčice našeg razreda neće dobiti ništa. Da, da, ništa. Dobro ste pročitali. Nemojte se čuditi. Dječaci našeg razreda potpuno su zaboravili taj dan. Tako su neodgovorni i drski da samo misle na sebe. Možda i nisam u pravu, ali ipak kad čovjek pogleda što je prije bilo, dodje mu da zaplače. Dječaci nikada ni za kakav praznik nisu ni prstom malim pomakli. Sve uvijek same organiziramo. I za Novu godinu sve smo same organizirale. Donijele smo kolače i sok, čak smo i predstavu izvele same bez i jednog dječaka. No za Osmi mart nećemo! A zašto i bismo? Uostalom to je Dan žena, dakle jednim dijelom i naš dan.

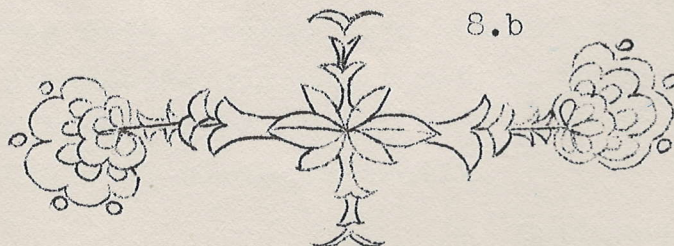
Neki dan sam pitala našeg rukovodioca razreda Zorana Gatalicu da li je on predsjednik VIII b razreda. On je, naravno, rekao da jeste. Onda sam ga upitala što misli učiniti za Osmi mart. Rekao je: "A šta? Ništa!" Bila sam poslije toga bijesna. Ja, djevojčica, da njega pitam što da radi za Osmi mart, a on, čija je to briga, ovako da mi odgovori. Povrijedio je moj ponos i smatram da bi on kao predsjednik razreda sa svim dječacima trebao nešto organizirati.

Kad god nešto treba šaptati, pisati zadaću ili crtati, uvijek oni dodijavaju: "Daj, Marija? zadaću! Mirna, daj mi rješenje zadatka iz matematike. Ivanka, daj mi onu rečenicu!" Uvijek ista pjesma. Mi za njih sve učinimo, a oni za nas ni prstom da maknu. O, kolike li nepravde!

A ja sam strašan protivnik nepravde.

Ljiljana Gredišnjak

8.b

Odlazak našeg razreda na tjelesni odgoj

Sat povijesti. Deset minuta do zvona. U razredu komešanje, žamor, šuštanje najlonskih vrećica, svlačenje kuta, spremanje knjiga iako je drugarica nastavnica u razredu i uzima novo gradivo. Ne marimo ni za što. Ta mi se spremamo za tjelesni. Dječaci komentiraju prošli meč između velikih i malih. Smijeh, žamor, hihotanje, ruganje. Strog glas drugarice umiruje nas na trenutak i ujedno upozorava da je ona još tu. No opet za časak čuje se: "Za koliko zvoni?... Uh, opet taj dežurni spava!"

I konačno...zvoni!!! Jurnuše dječaci iz razreda, ne mare da li je drugarica u razredu ili nije. Trčeći sjure sa stepenica, navuku cipele (ne moram govoriti da vezice ni ne dotaknu a kamoli da ih zavežu) i bježe na ulicu te trk do dvorane za tjelesni. Ni djevojčice ne zaostaju za njima. Istina, idu posljednje, ali ipak idu za dječacima.

Jureći dolazimo do svlačionice. Na brzinu se obučemo i udjemo u dvoranu, uzimamo lopte i bacamo ih prema košu. Često puta u toj brzini ispadne da se trenirka obuče naopako ili da se tenisice obuju obrnuto.

Naravno da ima izuzetaka koji se ne žure na tjelesni. To su uglavnom djevojčice (a ima i jedan dječak kojeg popularno zovu Curnjak). Dolaze zadnje na sat, a onda se moraju lijepo obući. Tri dana se oblače: moraju si napraviti lijepe kečkice, sramežljivo ući u dvoranu i stati pokraj peći da se malo zagriju. No takvih je jako malo (jedna ili dvije). A nama ostalima je važno da što prije počmemo trčati.

I kad sat započne svi smo veseli i ništa nam nije teško kao recimo na satu matematike.

Iako umorni, nakon sata znademo živo komentirati pa čak i zapjevati ako je potrebno. Na slijedeći sat se uopće ne žurimo jer čemu se žuriti. Ne treba žurbe.

Glavno da na tjelesni nismo zakasnili.

Ljiljana Gredišnjak

8.b

L I C E M O G K R A J A

Zaboravit ću te

Jednog dana
prestat ću slušati
vjetar kako govori
tvoje ime

Neću te više slušati
u šumu valova
ostat ćeš zaboravljen
u kutu nekog leksikona

Nećeš više dolaziti
s vjetrovima
nećeš plakati
s kišama

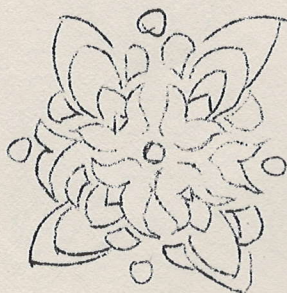
Jednog dana
zaboravit ću te
zaboravit ću ime
i glas i lik

Sanja Milanović
6.a

Dodji u moje selo

Dodji u moje selo
kad jutro svane.
Dodji u moje selo
kad livade zovu.
Dodji u moje selo
kad sunce grane
i slušaj ptice:
osluhni radost.

Ranka Guralj
5.a

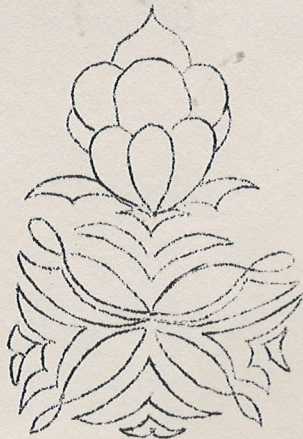

Zagrebačka ulica

Uh, pa to je strašno! Kao u košnici! Stiska, guranje, graja. Ja sam, znate, pošla kupiti cipele tu u "Borovu" u Zagrebačkoj. Inače mi je Zagrebačka ulica simpatična. Ako podješ s mamom ili tatom tom ulicom budi siguran da ćeš se vratiti s nekim poklonom. Mnogo trgovina ima u toj ulici, a u njima toliko različite robe. Trgovina kozmetičkih potrepština česti je objekt maminog i mog promatranja. Uхватim mamu za ruku i mazno joj kažem: "Mamice, idemo u parfumeriju, treba ti lak za kosu." Mama naravno poslušala jer joj treba lak za kosu, a ja tobože slučajno nadodam: "Iju, mamice, pogledaj onaj lak za nokte! Tako je lijep. Mamice, kupi i lak za nokte." Mama popusti mom navaljivanju i kupi lak ružičasti. A pred tjedan dana na isti način u istoj ulici i u istoj trgovini kupila je mamica crveni lak.

Eto, kažem vam, ta ulica je jako zgodna. Isplati se njom proći, gurati se s ljudima, slušati buku automobila, graju ljudi da bi se vratili sa željenim poklonom.

Mirela Rusmir, 6. a

Ulica u predvečerje

Ulica u predvečerje naglo oživi. Većina djece je došla iz škole. Sakupe se na jednom mjestu i dogovaraju se što će se igrati. Nisu svi za jednu igru. Dijelimo se u tri grupe. Jedna grupa igra lovača ili preskače preko vijače kao vješte vjeverice. Druga grupa igraju "Neka puca, neka puca". To je vrlo zabavna igra i u njoj se najviše igraju djevojčice. U trećoj grupi najviše ima dječaka. Oni se utrkuju biciklima, a najviše špekuljaju. Kod špekuljanja dodje do svadje koja ne traje dugo. Igre traju do sedam sati. Iza toga zna se - na crtiće.

Moja ulica tada utihne.

Željka Raček, 5.a

Najljepša ulica

Naravno to je moja ulica. Ona je za mene najljepša. U njoj su prekrasne vile, visoke jele i borovi. No, često puta se u njoj nadju kamioni koji za sobom ostavljaju naslage prašine. Na kraju moje ulice nalazi se autobusni kolodvor i željeznička stanica. Vlakovi, autobusi, automobili - narušavaju mir i tišinu moje ulice. Autobusi stalno dolaze i odlaze, a iz velike crne lule, što za sobom vuče vagone, dižu se i crni i bijeli oblaci dima.

Priznajte, da nema kamiona, autobusa i lokomotiva moja bi ulica bila najljepša u Bjelovaru. Zar ne?

Jadranka Petričević, 6.a

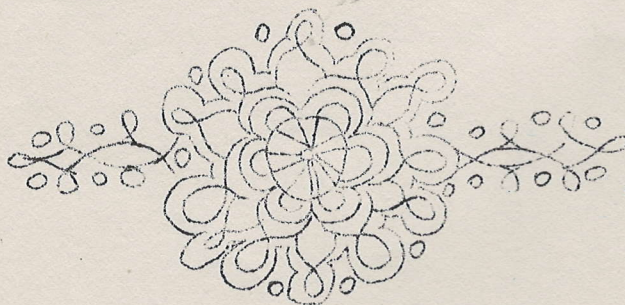
Ulica

Noć odlazi...Zora je tu i već šušti lišćem.Ležim budna u krevetu. Često se događa da sanjam nešto ružno te se budim i slušam.Čujem kako na crkvi odzvanja pet sati.Pet puta klatno udari o stijenke zvona. Najednom:pfrprt.Otvaraju se vrata debelog starog krojača.I već čujem: "Jen-dva,jen-dva,fu,fuuu,jen-dva,jen-dva!"To on vježba da bi poslije izišao na vrata da udahne jutarnji zrak.Kasnije gloda na ručni sat,zadovoljno trlja ruke i pjeva neku staru melodiju.Iza toga čujem otvara se prozor mladog bračnog para.Čuju se psovke - to ih upućuje muž ženi jer je otvorila prozor,a on je još u krevetu.Jedan prozor u susjedstvu je uvijek osvijetljen.Tu stanuje jedan mladić koji se,kažu,boji ostati noću sam."I sa svjetlom je bolje."uvijek govori onako usput.Još se jedan prozor otvara.Moja susjeda,vrijedna domaćica,stresa tepihe s prozora.Kasnije mete sobu,a radio svira,svira i buši uši.Subota je. Čuje se zvuk pištaljke - to moj susjed sa svojim sinčićem kreće na izlet.

Ulicom prolaze ljudi.Žure na posao.Po ko zna koji put tuda prolazi stari zidar u iznošenom odijelu sa kantama i četkama.Zatim vidim pijenca koji se vraća iz gostionice.

I tako uvijek.Tako je svakog jutra.Moja ulica bi izgubila sav svoj "sjaj"kađ ne bi imala ljude i njihove navike.

Ljerka Cuvaj,6.a

Gradjani, čuvajte čistoću
svog Bjelovara

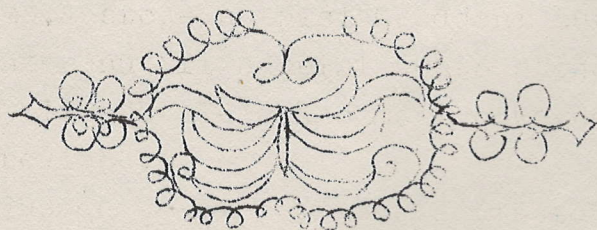
Prolazim uvijek ovuda. Svaki dan. Uvijek istim pločnikom, istom ulicom i istim dijelom grada. Prolazila ja bilo kojim dijelom grada pred očima mi se javljaju uvijek iste slike: papiri, stare kutije, limenke... Hrpe smeća i zmazanoće. Iako su na rubu pločnika postavljeni koševi za smeće, na njih nitko i ne gleda. Dapače, često se puta može vidjeti dijete ili čak odrastao čovjek kako spušta otpadak pokraj postavljenog koša. Ista takva slika na travnjacima i dječjim igralištima. A stoje natpisi "Gradjani čuvajte zelenilo jer je to u vašem interesu". Ti natpisi često stoje nakrivljeni i zatačkani u blatu ili pak služe kao gorivo za peći jer ionako tih "dasaka" ima "previše".

A što se čini u poduzeću koje se brine za čistoću grada? Istina ne možemo reći da svaki tjedan po dva puta ne dolaze radnici i ne odvoze smeće. Ali to moraju jer bi se onda i u domaćinstvima smeće moralo bacati kroz prozore na ulicu. Svako jutro se može vidjeti i čistač ulica, ali ruku na srce više ga se ne vidi nego vidi. A na ulicama se papiri gomilaju i gomilaju.

Još je jedna ružna navika gradjana ili bolje rečeno djece koja uče u školi kako se treba ponašati na ulici. Čim izađu iz trgovine, odmah odmotavaju bombone, čokolade, žvakače, sladolede i papir bacaju na ulicu. Ja to dobro znam jer stanujem pored trgovine i često puta poput stražara stojim i opominjem: "Ne bacaj te papire! Daj podigni taj papir!"

Kad bi mi svi opominjali one koji otpatke bacaju na ulicu, vjerujem da bi naš grad bio daleko čišći.

Ljiljana Gredišnjak, 8.b

U mom kraju
U mom kraju
ptičice najljepše cvrkuću,
najljepše šušti lišće,
najveselije žubore potoci,
najbjelji su oblaci.
U mom kraju
laste najduže lete,
zvončići najnježnije zvone,
ljudi su najbolji.
U mom kraju,
e, u mom kraju.

Mirela Rusmir

6.a

Moj grad

Volim ga kao što lasta voli gnijezdo. Usko vezana uz grad, dobro poznajem njegove ulice, trgove, svako drvo u parku. Poznajem gotovo svako drvo, svaki cvijet.

U proljeće je najljepše. Odbacivši tople kapute, razdragani mladošću, trčimo po parkovima, uvlačimo se u krošnje drveća i postajemo jedno biće. Zajedno proživljavamo svaki trenutak proljeća.

Sa cvijećem u kosi, mirisom na usnama, radosti u grudima, raširenih ruku to moje gnijezdo ulijeće u ljeto. Daruje mi cjelove, tišinu. Ulicama prodje tek poneki pas... Moj grad je prazan. Tek tamo s kupališta dopiru glasovi koji postaju sve tiši što je jesen bliža... I eto jeseni.

Jesen sa žutim skutima. Šušte krošnje kestenova i čuje se školsko zvono. kola zove. Suncokreti u vrtovima. Gasne toplo sunce.

Došla je zima. Grad je u bjelini snijega. Užurbani prolaznici u kaputima i čizmama. Probije se trak sunca kroz gustu koprenu oblaka. Snijeg nestaje i ...

Evo nam opet proljeća. Priča se nastavlja. Ma koliko željna putovanja, pustolovina, prije svakog odlaska iz grada kažem: "Vratit ću se opet u moj dragi Bjelovar."

Ljerka Cuvaj, 6.a

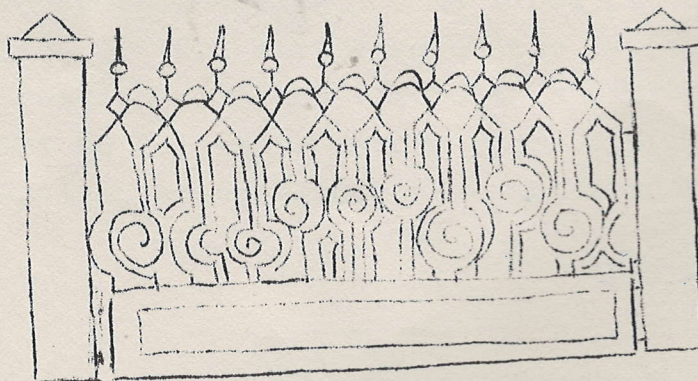
U muzeju

Ušla sam u zgradu muzeja. Idem sagom koji prekriva stepenice prema sobi kustosice. Poznajemo se. Često dolazim u muzej. Ljubavno se pozdravismo. Govorim joj, pošto je prošlo nekoliko časaka, da želim vidjeti prostorije u kojima su pohranjene stvari bliže i dalje prošlosti.

Nalazim se u jednoj od soba muzeja i, po tko zna koji put, pogledom obuhvaćam sve stvari. Ti mnogobrojni zemljani vrčevi, ti noževi tamni, stari odvođe me maštom u prošlost. Široke metalne cijevi - topovi, puške, sablje, kubure. Maštam o dvobojima, razbojničkim prepadima, bitkama... Povelje, debele knjige. Tko zna što piše u njima. Jezik je njihov nerazumljiv, stran... Tu je stara škrinja. Možda su nekada u njoj bili dragulji, zlato, možda skupocjene haljine, šuštave, svilene. Možda su u njoj bile male ljupke lepeze koje su u svoje vrijeme hladile ljupka lica otmjenih gospodjica. Lornjoni. Nekada su bili prislonjeni na oči gospode i gospodja... Porodični albumi, slike... Neobično mi se sviđa posudje. Krhko, ružičasto staklo lijepog vrča. Anđjeli koji su izradjeni od bronce i u rukama nose kristalne čaše. Servis. Možda za vino, za šampanjac, tko zna za što. Visoka kristalna čaša obrubljena zlatnim rubom. Fino izradjeni tanjuri. Stolice presvučene svilom, divani neobična oblika. Staro, sjajno, zlatno, tamno - prošlost, povijest...

Izlazim iz muzeja puna utisaka.

Mirela Rusmir, 6.a

NEŠTO O SLOBODNIM AKTIVNOSTIMA

Literarno - novinarska i recitatorska sekcija

Na posljednjem sastanku literarno-novinarske i recitatorske sekcije najviše se govorilo o recitalu "Vijenac stihova za majku" s kojim će naša grupa nastupati na priredbi u čast međunarodne godine Dana žena. Prije probe recitala izabrali smo uredništvo našeg lista "Izvor".

U "Izvoru" će biti nekoliko rubrika u kojima će članovi naše grupe govoriti o proljeću, cvijeću, majkama, školi, ljubavi itd.

Pošto smo izabrali uredništvo na red je došla proba recitala. Neki od učenika imaju lijep glas, ali ga ne znaju iskoristiti. Nekolicina učenika potpuno je zanemarila svoj zadatak: uopće ne uče svoj dio recitala. To se nastavniku nije svidjelo pa je njihov tekst dao drugim članovima. Našu grupu sačinjavaju pretežno učenici petih i šestih razreda, ali osim njih ima i manji broj članova iz sedmih i osmih razreda.

Na kraju sastanka voditelj naše grupe drug Ivan Pinter obavijestio nas je da ćemo sastanke održavati dva puta tjedno i to ponedjeljkom i subotom.

Alica Puškarić, 5.a

Biolozi

Ovih dana ponovo se u našu školu vratila nastavnica Biserka Žalac koja predaje prirodu i biologiju. Bila je više od mjesec dana na bolovanju pa za to vrijeme nismo imali grupu naprednih biologa. Inače na toj grupi obnavljamo staro znanje, promatramo čudesni svijet kroz mikroskop i pripremamo se za natjecanja. Na prošlom sastanku dogovorili smo se da za idući put donesemo tri žabe, tri pijavice ili tri ribice koje ćemo secirati. Mogu reći da će nam to mnogo pomoći kao vježba za općinsko takmičenje.

Inače svi učenici ne dolaze na satove pa se drugarica ljuti. Tko ubuduće neće doći na sastanak, dobit će neopravdan sat.

Ljiljana Gredišnjak

8.b

Svakodnevnica

Kapi

Kap
Jedna
Druga
Stota
Gledaju me
Nasmiješile se
Čudnog li osmijeha
I pale
Na cvijet
Na pločnik
Udarile o okno
I nestale

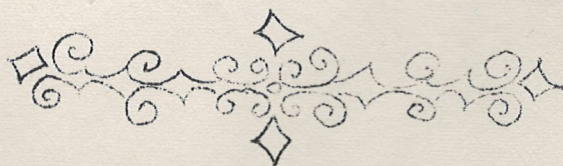
Ljerka Cuvaj, 6.a

Kiša, ta dosadna kiša

Pada već danima. Oblaci su vječito sivi, a ulice pune mlaka. Sjedim u sobi i slušam jednolično bubnjanje kapi što udaraju o prozorska stakla. Crveni, žuti, plavi i zeleni kišobrani promiču ispod mog prozora. Ljudi žure da se sklone od te dosadne kiše. Voda se slijeva niz crepove i curi u mlazovima. Ptice se skupile uz dimnjak, šćućurile se i kao da se pitaju: "Kada će već jednom prestati?"

I meni je već strašno dosadno. Pda bez prestanka, pada danima, a čini mi se kao da već mjesecima pada. Zaista kiša zna biti dosadna.

Sanda Markešić, 5.a

Gitara

O gitaro!
O kako možeš?!
Kako možeš meni
da nanosiš bol?
Zar ne znaš?...
O dovraga i te žice!
Ah ne! Budi takva.
I ti ćeš opet svirati,
svirati, svirati...
Ne!...Ja to neću,
ja ne mogu podnijeti.
Umri, prokletnice!...
I opet gitara svira.
O gitaro!

Ljiljana Gredišnjak
8.b

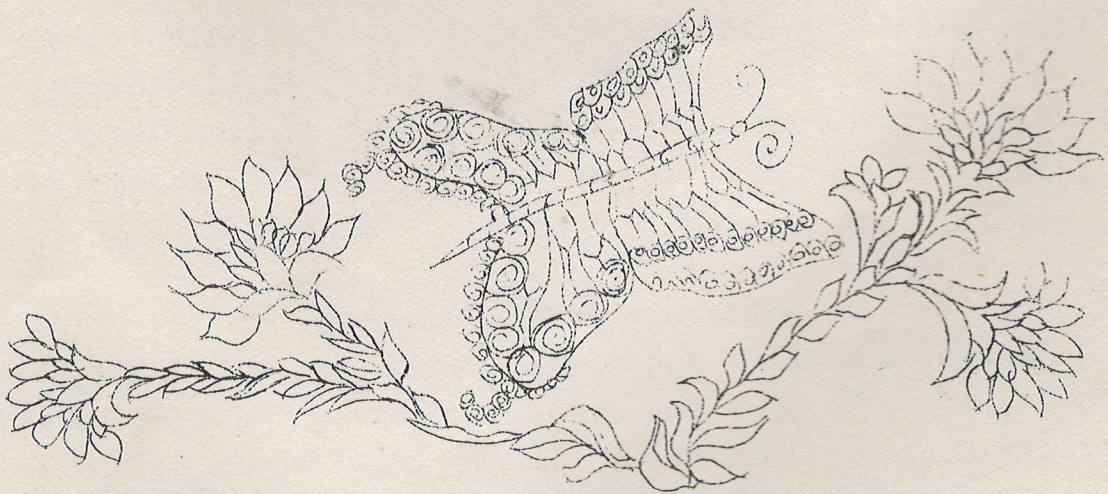
Leptir

Letio je leptirasto
i sjeo na plavi cvijet.
Raširio je svilena krila
i milovao modre latice.

Dvije nježne ružičaste,
dvije lake točkice
šćućurile se žutom prahu.

Leptir je zalepršao
i sjeo na drugi cvijet
jer on se zaustavlja
kod svakog cvijeta.

Mirela Rusmir
6.a

Strah

U subotu poslije nastave krenule smo na proslavu Osmog marta. Proslava je upriličena kod moje bake. Prvo smo se svi izljubili, a zatim malo popričali. Kasnije je počela prava gozba: jeli smo meso s roštilja, a kad smo to pojeli, na red je došla torta. Kad smo se napokon dobro najeli, moja prijateljica i ja izadjosmo na balkon.

Vani je bilo mračno kao u rogu. Svjetlo je svijetlilo samo na balkonu. Odjednom začusmo korake koji se šuljahu kraj kuće. Ustrašeni navičkivali smo se preko ograde balkona. Ugledasmo četiri sjene. Dvije naše, a dvije... Čitave nas prožela jeza. Nismo se mogli ni pomaknuti. Čuo se zveket lanca. Sada smo izgledale kao dva kipa. . .

Kasnije smo sve shvatili. Taj zveket proizveo je lanac susjedovog psa Džeka. Hrskanje kostiju prenulo nas je iz obamrlosti i mi kao luđe pojurimo prema vratima. Kod vrata smo se zaustavile i ponovo vratile nazad. Sada su nas gledale samo dvije sjene i to naše. Prije odista nismo bile same. Uletjele smo u sobu i zatražile da se ide kući. Roditelji su se u početku protivili, ali su kasnije ipak pristali. Uletjele smo u auto i priljubile se jedna drugoj dršćući.

Došli smo kući, a meni se pričinjalo da me i sada, kod kuće, promatraju one sjene.

Alica Puškarić, 5. a

Petrolejska svjetiljka

Stara petrolejska svjetiljka stoji još i danas na ormaru. U njoj je stijenj nakvašen petrolejem. Povrh njega je cilindar. Dok je moja baka bila mlada, svjetiljka je bila u upotrebi. Ljudi su mislili da nema boljeg svjetla od petrolejske svjetiljke.

Dok je bila nestašica struje, dobro nam je došla. Svaki dan je gledam. Često odlutam u prošlost i vidim kako svoj zlatni plamen širi sobom. Često je držim u ruci i čistim. Da, još i danas stoji na ormaru ta staromodna petrolejska svjetiljka.

 Sanja Gosarić, 5. a

IZ SVIH SRCA MOMALO

Rastanak

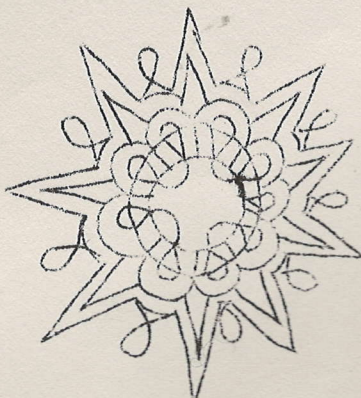
Gledam, o gledam te, ljeta,
i gledam te more.
Gledam te oči
u sjaju zore.
Vidim jedan život
i poljubac koji se gubi
u vrtlogu sjećanja,
u pjenu vala.

Olijan Dubravka, 7.b

Zaboravljeni junak

Tu po starim hrastom
njegov grob je bio.
Sad tu leži samo
uspomena jedna
i nekoliko crnih
hrastovih grančica.
On je i sad junak
u srcima našim.

Sanja Jasek, 6.a

Ne plači, dječače

Ne plači, dječače
jer svaka tvoja suza
je odraz patnje
napaćenog naroda tvog.
Hoćeš li da ti pjevam
uspavanku i dohvatim
mjesec velik i žut?

Ne plači, dječače,
iz tvojih očiju
sijat će jednom sreća,
trčat ćeš zelenim poljima,
smijati ćeš se s leptirima
i bit ćeš sretan ti.

Ne plači, dječače
jer bol tvoja prelazi
u srce djevojčice
i raste u njoj
brže od radosti
što je mladost zna.

Ne plači, dječače,
jednoga dana
imat ćeš i ti
i majku i dom
i bit ćeš sretan
u srcu svom.

Ne plači, dječače,
jednom će zauvijek
nestati rat.

Sanja Milanović

To je ljubav

Jedan dječak me pogledao
i zarumenio se.
Odrasli su rekli:
"To je ljubav."

Alica Puškarić, 5.a

Sjećanje

Postoji dan kad djeca lete svojim majkama u zagrljaj. U trgovini u kojoj kupujem poklon red je velik. U redu sve sama djeca. Čekajući tako naviru sjećanja.

Taj dan sam ležala u krevetu i buncala. Imala sam vrućicu i cijelo lice i tijelo su mi gorjeli. Obrazi su mi bili crveni, oči sjajne, a ruke su mi grčevito držale pokrivač. Odjednom u polumraku sobe opazih zgrčenu osobu koja jeca. Zovnuh je slabim glasom: "Majko, majko!" Ona krišom obriše suze, pridje mom krevetu i nježno me pomiluje po obrazima. Taj dodir mi je davao više utjehe i nade nego čitava bujica riječi. Majčin pogled pun bola probudi u meni nježne osjećaje i ja tiho zaplakah. Ni ona nije mogla više izdržati i suze joj potekoše niz blijede obraze. Čitavo vrijeme samo smo šutjele, a suze su nam tekle...

Iz maštanja me prene oštar glas: "Izvoli, što želiš?" Zbunjeno odgovorim, uzmem poklon, platim i sva uzbudjena izidjem iz trgovine.

Alica Puškarić, 5.a

Srne

Letali smo bukovom šumom. Visoko moćno drveće bilo je golo i tajanstveno. Vrhovo ovih šumskih kraljica gotovo su dohvaćali oblake. Sa zapada se smiješilo crveno sunce. Debla su postajala bakrenasta, a tlo je bilo crvenkastosmedje. Šuma je bila nekako čudna kao da nije dio stvarnosti.

Ni Alica, moja sestrična, ni ja nismo se nadale da ćemo ovdje nekoga sresti. Postalo je dosadno vući korake po rahloj zemlji. Ružičasti oblaci, što su se ljuljali u samim vrhovima drveća, nisu mi se činili tako neobičnima. Ali ono što se trenutak poslije dogodilo bilo je neobično. Nešto je zašuštalo, a onda smo čule topot malih sitnih kopita, kao da netko zvoni srebrnim praporcima. Ugledale smo srne. Preplašeno su trčale izmedju drveća u vrlo brzim skokovima. Činilo mi se kao da čujem otkucaje njihovih uplašanih srca. Bile su smedje, a na suncu postajale crvene. Što bi se dogodilo da su umjesto djevojčica srele lovce? Značio bi to kraj njihovog života.

Trčale su nježno kao u priči. Gledale smo za njima sve dok se nisu izgubile u dubini šume.

Sanja Milanović, 6.a

Kap

Poput izgubljenog čovjeka
smjestila se u šumi trava

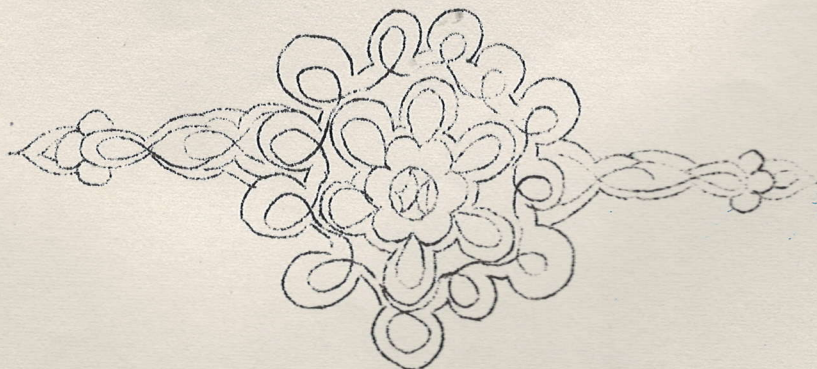
List na grani

Jedan list ostao je sam.
Jednom životu bližio se kraj,
bližio se kraj jednoj sreći.

Koraci

Pojavila se sjena,
čuli se koraci...
Odlaze dani djetinjstva.

Dubravka Olijan, 7.b

Breza

Na sitnom lišću
ogledalo se sunce u rosi.
Sa savinutih grana
kaplju suze.
One se raduju
tek pristiglom proljeću

Dubravka Olijan, 7.b

Cvijet

Jutros sam ti, livado,
uzela jedan cvijet.
Slušaj što mi je rekao:
"Požuri, djetinjstvo se želi
oprostiti s tobom."

Dubravka Olijan, 7.b

Trava

Slušaj.
Teško
i jadno
uzdiše
trava,
žuta
trava.
Stara,
umorna
pod teretom
jutarnje rose.
Slušaj kako doziva
mladost, sunce, zoru.
Slušaj kako moli
svjetlost da dodje
i sunce da dodje toplo.
Slušaj, slušaj
kako...
Pssst,
umire
trava.

Sanja Jasek, 6.a

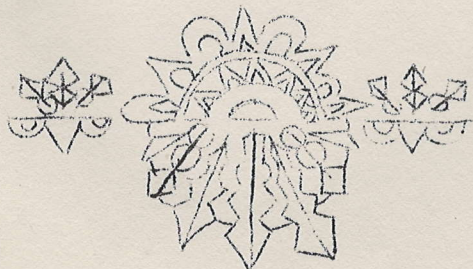

Hamlet

(Novo ruho starog pitanja)

Biti ili ne biti debeo
- pitanje je sad.
Oh, kako čovjek trpi
kad ga muči glad.
Biti debeo ili ne biti
- to se ne može skriti,
Oh, draga moja mama,
u srcu mi leži salama.
Htio bih jesti kruh s pekmezom
ili sendvič s majonezom.
Sklonite sve dijete te
i dajte nam jesti sve
jer čovjek uvijek trpi tad
kad ga muči strašna glad.
Oh, kraljevi,
vi ulažete novac u obranu,
a svi žele hranu, hranu.
Ah, ljudi
moja strast za jelom se budi.
Tisuću zvijezda posipa nebo
i neće ta ljepota prestati,
a ja moram, moram večerati.
I dok noć oblači sve crnju odoru,
ja ću leći
da svarim večeru.

Vesna Kaličanin, 5.a

Urednici lista:

Ljerka Cuvaj, Dubravka Olijan,
Jadranka Petričević, Ljiljana
Gredišnjak, Sanja Milanović

Voditelj literarno - novinarske grupe:

Ivan
Pinter

List likovno opremili članovi likovne grupe

Voditelj likovne grupe:

Mira
Kaličanin

List izdaje literarno - Novinarska grupa
Osnovne škole "Milan Bakić Baja" Bjelovar

Bjelovar, 30. ožujka 1975.